

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

3. Peccandi infirmitas non potest infligi à Deo in poenam præcedentis peccati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Lib. de nat. & gratia. toto libro quem refellit Augustinus, quantis potuit disputandi viribus exaggeravit, hinc illa cōmunissimæ contra Catholicos invective quod in natura invidiam conversationis sordes re-
Lib. 3. cont. Inl. 6. ult. fundarent. Quod delectaret eos causari imbecillitatem
Lib. 2. cont. Inl. operu. Celest. lib. de perfect. Inl. 6. natura dicere carnem congenitis obnoxiam esse peccati nec in voluntate hominis emendationis esset. in lo-
care. Sola enim voluntate facile hoc fieri posse dicunt, cum persacile voluntas possit voluntate mutari. Nam si peena cuiquam ostenderetur aut gloria, aut contra, incommodum, aut voluptas quorum acerbicere sensu animus in-

A horresceret, aut levioere mulceretur, hoc non tam vehementem impulsus, aut necessitatem partis alterius, quam occasionem dumtaxat esse volent, qua pro nutu suo in quamcumque placuerit partem voluntas utatur. Hoc enim vult illud occasionis, vocabulum, quod lubentissime usurpare Pelagiani solent. Vnde contra istam Pelagianam superbiam Augustinus: Sed tutamquam in calidam inter Angelos immortalius habitans verba infirmitatis & mortalitatis irridet.
Inl. lib. 1. oper. imperf. f. 36.
Lib. 6. cont. Inl. c. 13.

Peccandi infirmitas non potest infligi à Deo in pœnam præcedentis peccati.

CAPVT TERTIVM.

NE QVÆ verò tantum nullam peccandi infirmitatem homini insertam esse, sed neque veluti pœnam peccati præcedentis à Deo infligi posse, contendunt. Nam medicus, inquit Pelagius, ad curandum iam vulneratum paratus esse debet; non debet autem ut sanus vulneretur optare. Addit, non debuisse hanc aegritudinem contrahi peccatis, ne ad hoc esset ista pœna peccati, ut comitterentur plura peccata. Nam quod valde absurdum videtur, sequeretur, materiam peccati esse vindictam si ad hoc peccator infirmatus est ut plura peccaret. Sed longius multo pergit discipulus eius Iulianus. Nam de libidine differens, quæ inter concupiscentias peccandi que aegritudines non potestrema est, eam etiam laudabilem fore putat velut ultricem sceleris, ac ministram Dei, si iniquitatem veluti pœna consecuta crederetur. Iusta libido, ait error ille, & laudis præconio prædicanda, si eum qui Deo non obediit, illi non obediendo (hoc est sua contra voluntatem aut spiritum rebellionem) punivit. Et paulò post: quia nihil ea potest laudabilis estimari, si iniquitate ultia commissa est (iniquitatem ultia commissam, legendum puto.) Si vindicavit iniuriam Dei & quia ita consortium peccati non habuit ut officium vindicantis assumeret. Et quia pudicitia contra istam

A infirmitatis plagam dimicet, sic arguendo inferebat: Si libido pœna peccati est abicienda esse pudicitiam ne rebellis in Deum castitas illatam ab eo deestur evolvere sententiam. Qua subtilitate, pistillo videlicet obtusiore, dicit alibi: Si res qua decemey ordinata est, ad Deum pertinet, & res qua ad Deum pertinet bona est, bonum est itaque subditum esse diabolo. quoniam institutus à Deo per hoc ordo servatur; sequiturque ut malum sit rebellare diabolo quoniam per resurrectionem institutus à Deo cydo turbatur. Quæ verba eo tendunt, ut probet neque diabolo neque libidini esse resistentium si Deo ordinata neque puniente peccatum, homo demoni atque libidini veluti pœnæ divinitus inflictæ subditus nascitur. Ne verò sine gravi causa negasse viderentur peccandi infirmitatem esse posse peccati pœnam fundamentum huius opinionis Pelagius protulit: Primum, inquit, deo disputandum est quod per peccatum debilitata dicitur & immutata natura. Vnde ante omnia querendum puto, quid sit peccatum, substantia aliqua, an omnino substantia carens nomen, quo non res, non existentia, non corpus aliquod, sed perperam facti actus exprimitur. Deinde adiungit: Credo ita est. Et si ita est quomodo potuit humanam debilitare vel immutare naturam, quod substantia caret?

Malæ consuetudines difficultatem bene vivendi afferunt.

CAPVT QVARTVM.

QVÆ quamquam ita generaliter Pelagiani statuunt, unanimi tamen consensu jam inde ab initio hæresis usque in finem docuerunt, malorum hominum imitatione & actuum frequentatione malas consuetudines contrahi, quæ animo ita firmiter inhaerent, ut etiam secunda natura vocarentur. Has esse solas quæ voluntati bonæ resisterent; Neque verò, ait Pelagius, alia nobis causa difficultatem benefaciendi facit, quam longa consuetudo vitiorum, qua nos infecit à patre,

A paulatimque per multos corripuit amos, & ita postea obligatos sibi & addictos tenet ut viam quodammodo videatur habere naturæ. Omne illud tempus, quo negligenter edocti, id est, ad vitia eruditissimi &c. Nunc nobis resistit, contraque nos venit & novam voluntatem impugnat usus veteris. Et post ipsum Iulianus: Ille enim in membris legem per flagitationis rebellis consuetudinem malam vocabat, quæ ab eruditissimis etiam seculi dici solet esse secunda natura. Nempe propter inhaerendi infirmitatem, propter

Epist. ad Demet.

Lib. 1. oper. imperf. f. 94.